

SEKCJA DS. NAUKI

29. 07. 2020

W P Ł Y N Ę Ł O

Lublin, 24 lipca 2020 r.

Dr hab. Andrzej Gil
Katedra Teorii Polityki i Studiów Wschodnich
Instytut Nauk o Polityce i Administracji
Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II

Ocena

osiągnięcia naukowego Pani dr Renaty Król-Mazur w postaci cyklu publikacji zatytułowanego „Kaukaz Południowy – Ormianie – Diaspora ormiańska. W kręgu polityki, religii i nacjonalizmów”, aktywności naukowej oraz dorobku dydaktycznego i organizacyjnego, a także popularyzacji nauki i współpracy międzynarodowej

Sylwetka Habilitantki

Pani dr Renata Król-Mazur uzyskała stopień naukowy doktora nauk humanistycznych w zakresie historii na Wydziale Nauk Humanistycznych Akademii Pedagogicznej im. KEN w Krakowie w 2004 roku. Od 2005 roku do chwili obecnej pracuje w Instytucie Nauk Politycznych i Stosunków Międzynarodowych na Wydziale Studiów Międzynarodowych i Politycznych Uniwersytetu Jagiellońskiego, początkowo w Katedrze Historii Polski Współczesnej, a później w Katedrze Historii Polskiej Myśli Politycznej (od 1 października 2012 na stanowisku adiunkta)

Habilitantka jest członkiem Polskiego Towarzystwa Nauk Politycznych, Instytutu Badań Ormiańskich, Polskiego Towarzystwa Historycznego oraz Komisji Historii Wojen i Wojskowości Wydziału II Historyczno-Filozoficzny Polskiej Akademii Umiejętności. Uzyskała także Nagrodę Rektora UJ za działalność naukową I stopnia (2009) oraz Nagrodę Rektora UJ zespołową za działalność naukową II stopnia (2014). Publikacja jej autorstwa (*Działalność polityczna arcybiskupa Józefa Teofila Teodorowicza w latach 1883-1923*, Kraków 2013) znalazła się w drugim etapie eliminacji do międzynarodowej nagrody *Przeglądu Wschodniego* (kategoria nagroda krajowa 2013 roku). Była także stypendystką Fundacji Lanckorońskich (2014)

Ocena osiągnięcia naukowego = cyklu publikacji „Kaukaz Południowy – Ormianie – Diaspora ormiańska. W kręgu polityki, religii i nacjonalizmów”

Habilitationka zgłosiła do oceny cykl trzynastu różnego rodzaju publikacji, który objęła zbiorczym tytułem „Kaukaz Południowy – Ormianie – Diaspora ormiańska. W kręgu polityki, religii i nacjonalizmów”. Składają się na nie dwie monografie (w tym jedna współautorska) oraz artykuły w czasopiśmie i rozdziały w pracach zbiorowych, opublikowane w latach 2013-2019 w polskich wydawnictwach i ośrodkach naukowych, w tym jedna w języku rosyjskim i jedna w języku angielskim

[1] *GU(U)AM – od deklaracji po rzeczywistość*, „Studia z Dziejów Rosji i Europy Środkowo-Wschodniej”, t. XLVIII (2013), s. 293-325,

[2] *Polityczne aspekty działalności Prawosławnego Autokefalicznego Apostolskiego Kościoła Gruzjińskiego po 1991 r.*, [w:] *Na wschód od linii Curzona. Księga Jubileuszowa dedykowana Profesorowi Mieczysławowi Smoleniowi*, red. R. Król-Mazur, M. Lubina, Księgarnia Akademicka, Kraków 2014, s. 279-304,

[3] *The role of the Georgian Apostolic Autocephalous Orthodox Church in conflicts in the South Caucasus*, „Studies into the History of Russia and Central-Eastern Europe”, vol. 51, no. 2 (2016), p. 117-152, <http://sdr-ihpan.edu.pl/index.php/en/2-uncategorised/64-volume-51-no-2-special-issue.html>;

[4] *Kościół i religia w postradzieckiej Armenii*, [w:] *Rozpad ZSRR i jego konsekwencje dla Europy i świata, cz. 2: Wspólnota Niepodległych Państw*, red. M. Smoleń, M. Lubina, Księgarnia Akademicka, Kraków 2011, s. 271-289;

[5] *Świadkowie Jehowy jako najbardziej zwalczana sekta w Armenii*, „Wschodnioznawstwo” (2016), s. 101-118;

[6] *Sekty religijne w życiu politycznym Republiki Armenii*, [w:] *Politologia religii*, red. M. Marczevska-Rytko, D. Maj, Wydawnictwo UMCS, Lublin 2018, s. 407-424;

[7] *Rola religii w konflikcie o Górski Karabach*, [w:] *Armenia – dziedzictwo a współczesne kierunki przemian kulturowo-cywilizacyjnych*, red. P. Nieczuja-Ostrowski, Poznań 2016, s. 241-271;

[8] *Ormiański Kościół Apostolski i jego relacje z władzami politycznymi i społeczeństwem obywatelskim*, [w:] *Polityczne uwarunkowania religii – religijne uwarunkowania polityki*, t. IV serii *Politologia Religii*, red. S. Dudra, R. Michalak, Ł. Młyńczyk, wydawnictwo morpho, Uniwersytet Zielonogórski, Zielona Góra 2017, s. 217-228,

[9] *Wstęp, Obowiązkowa nauka Historii Kościoła Ormiańskiego w szkołach publicznych jako element polityki wyznaniowej Republiki Armenii; Nauczanie religii w szkołach publicznych w Gruzji jako element polityki wyznaniowej Republiki Gruzji*, [w:] Król-Mazur R., Dudra S.,

Maj D., *Polityka wyznaniowa. Wschodnia i ekumeniczna perspektywa eklezjalna*, seria *Politologia religii – Polityka wyznaniowa*. Monografie t. 7, wydawnictwo morpho, Uniwersytet Zielonogórski, Zielona Góra 2018, s. 5-14, s. 127-177;

[10] *Prawo do wolności religijnej w Republice Armenii – analiza obowiązującego ustawodawstwa*. [w] *Prawa człowieka wobec wyzwań współczesnego świata*, red. E. Szczepankiewicz-Rudzka, A. Czubik, D. Dziwisz, Księgarnia Akademicka, Kraków 2019, s. 459-475;

[11] *Лоббизг армянской диаспоры в США по вопросу Нагорного Карабаха*, „Польско-армянский ежегодник по проблемам истории, права и политики”, R. I (2019), s. 33-46;

[12] *Działalność polityczna abp. Józefa Teofila Teodorowicza w latach 1888-1923*, Ormiańskie Towarzystwo Kulturalne, Kraków 2013, ss. 240;

[13] *Recepcja encykliki Rerum novarum w poglądach arcybiskupa Józefa Teofila Teodorowicza*. [w] *Europejskie inspiracje myśli politycznej w Polsce od XIX do XXI wieku. Recepcja-kontynuacja-interpretacja*, red. E. Maj, A. Dawidowicz, Ł. Lewkowicz, A. Szwed, Wydawnictwo Uniwersytetu Marie-Curie Skłodowskiej, Lublin 2013, s. 125-144

Cykl otwiera artykuł poświęcony organizacji GU(U)AM [1], który, jak rozumiem, ma wyeksponować przede wszystkim sam teatr działania oraz głównych aktorów – czyli Kaukaz Południowy i państwa składające się na to pojęcie geopolityczne – stanowiący punkt odniesienia zainteresowań naukowych Habilitantki w tym przypadku. Jeśli tak, to decyzja ta okazała się nie do końca trafna, bowiem poza tą organizacją pozostała Armenia (stanowiąca jeden z wiodących elementów deklarowanego osiągnięcia naukowego Autorki), a i cele polityczne GU(U)AM trudno określić jako sprzyjające dążeniom Erywania, związanym z przyszłością Górskiego Karabachu jako terytorium armeńskiego. Organizacja ta bowiem stawiała sobie za cel rozwiązanie wszystkich konfliktów regionalnych zgodnie ze stanem w czasach radzieckich, czyli m.in. opowiadała się za powrotem Górskiego Karabachu w granice Azerbejdżanu. Niemniej jednak, chociaż w okrojonej formie, został zaprezentowany obszar zainteresowań Habilitantki (Kaukaz Południowy – Armenia – Gruzja – Azerbejdżan), a także jego główna cecha, jaką jest nagromadzenie ogromnej ilości sprzeczności zarówno w stosunkach między państwowych, jak i wewnątrz wspomnianych państw.

Kolejne trzy prace ([2], [3, będąca anglojęzyczną, rozszerzoną wersją poprzedniego artykułu] oraz [9, r. VI]), poruszają kwestie związane z rolą, jaką odgrywa współczesny Gruziński Kościół Prawosławny w Gruzji, w regionie Kaukazu Południowego i w całej prawosławnej ekumenie. Prace te są wyposażone w części teoretyczne, związane z miejscem

religii (a zwłaszcza prawosławia) we współczesnym świecie, a także zależnościami między religią i polityką oraz religią i nacjonalizmami. Z tych bardzo interesujących rozważań wyłania się obraz Gruzińskiego Kościoła Prawosławnego nie tylko jako instytucji w pełni związanej z państwem i narodem gruzińskim, ale wręcz jako depozytariusza gruzińskości, zamkniętego przy tym na inne narody i religie obecne w tym państwie, przez swą aktywność podważające model „Gruzin=prawosławny (ale tylko w wersji gruzińskiej)” Interesująca jest tu rola katolikosza Eliasza II, postrzeganego jako przywódca narodu gruzińskiego, dzięki któremu miejscowy Kościół uzyskał dla siebie zasadnicze gwarancje ustrojowe, nieobecne w zasadzie w rozwiązaniach prawnych współczesnych państw demokratycznych. Zwraca też uwagę swoista zaborczość, jaka charakteryzuje Kościół gruziński w stosunkach z chrześcijaństwem tradycji ormiańskiej, a także przyjęcie optyki azerbejdżańskiej w kwestii konfliktu o Górski Karabach.

Największy komponent przedstawionego do oceny osiągnięcia naukowego Habilitantki stanowią prace ([4], [8], [10], [9, t. V], [5], [6], [7], [11], [12], [13]), związane z sytuacją religijną niepodległej Armenii, rolą religii w stosunkach tego państwa z innymi państwami regionu oraz aktywnością diaspory ormiańskiej.

Zasadniczy korpus publikacji odnosi się do miejsca i roli Apostolskiego Kościoła Ormiańskiego w niepodległej Armenii. Kościół ten wyróżnia się spośród innych Kościołów chrześcijańskich na obszarze dawnego ZSRR tym, że opiera się na nauce soborów powszechnych do soboru w Chalcedonie (451), co stanowi pewną doktrynalną przeszkodę w pełnej komunii z innymi Kościołami. Z uwagi na pełne powiązanie z dziejami narodu ormiańskiego Kościół Apostolski uznany został powszechnie za depozytariusza ormiańskości, co przełożyło się (podobnie, jak i w Gruzji) na powstanie zbitki pojęciowej „Ormianin=wiemy Kościoła narodowego”. Znalazło to swój wyraz zarówno w umocowaniu prawnym Kościoła (łącznie z wprowadzeniem do edukacji powszechnej nauczania o jego dziejach jako osobnego przedmiotu), jak i w praktyce politycznej, co dobitnie zostało ukazane przez Habilitantkę. Waznym jej osiągnięciem jest przy tym pokazanie nie tylko sfery deklaratywnej – rozwiązań ustrojowych i prawnych, związanych z miejscem i rolą religii we współczesnej Armenii, które formalnie wyczerpują europejskie i światowe standardy – ale też stanu faktycznego, czyli praktyki dnia codziennego, która zdecydowanie odbiega od spisanych na papierze zobowiązań. Postępująca nacjonalizacja rodzimej religii powoduje bowiem narastanie tendencji wykluczających inne wspólnoty wyznaniowe (także chrześcijańskie) z grona „prawdziwych Ormian”. Dotyczy to także obecnych w Armenii

Ormian-katolików (około 120 000 osób), których dziedzictwo kulturowe związane jest też z dziejami Rzeczypospolitej, a zwłaszcza z jej wschodnimi kresami.

Związkiem wyznaniowym, zdecydowanie znajdującym się na cenzurowanym we współczesnej Armenii, są tamtejsi Świadkowie Jehowy, grupa niezbyt liczna (mniej niż 10 000 osób), ale poprzez swoją pacyfistyczną doktrynę oraz międzynarodowe więzi postrzegana jako zagrożenie i dla jedności narodowej, i dla bezpieczeństwa trwającego w ciągłym konflikcie z Azerbejdżanem państwa. Habilitantka przeszłodziła zarówno sytuację samych Świadków Jehowy, jak i innych, mniejszych grup religijnych, ukazując trudności, jakie rodzą się przy analizie tej problematyki. Z jednej strony rzeczywiście, w świetle ustawodawstwa lokalnego i międzynarodowego prawa takich grup są łamane, tak przez władze państwowe, jak i kościelne, z drugiej zaś ich daleka od spraw konfesyjnych aktywność może budzić wiele zastrzeżeń, sprowokowanych zwłaszcza nie do końca rozpoznanym mechanizmem zewnętrznego finansowania oraz swoistą „nadreprezentacją” przedstawicieli tzw. „sekt” w kluczowych dla Armenii ostatnich lat zapalnych wydarzeniach politycznych.

Niejako przy okazji, omawiając problem miejsca religii w dążeniach do uregulowania kwestii Górskiego Karabachu, pojawia się „wielki nieobecny” w dotychczasowych rozważaniach Habilitantki, czyli Azerbejdżan i jego narodowa oraz religijna specyfika, ukazane tu w kontekście konfliktu o Górski Karabach. Zaprezentowano tu zarówno związki religii i kwestii etnicznych w samym Azerbejdżanie, jak i instrumentalizację religii dokonaną przez obie strony przy dyskusji o przyszłości samego Karabachu. Opis sytuacji, dokonany w ramach analizy roli religii w sporze karabaskim, uważam za jeden z ciekawszych w ramach ocenianego osiągnięcia naukowego.

Ostatnim elementem, składającym się na osiągnięcie naukowe Habilitantki jest kwestia diaspory ormiańskiej. Przedstawiona ona została na przykładzie dwóch jej aspektów: aktywności najbardziej reprezentatywnego przedstawiciela środowiska ormiańskiego na ziemiach polskich na przełomie XIX i XX wieku, ks. Józefa Teofila Teodorowicza oraz lobbingu na rzecz Armenii w kwestii Górskiego Karabachu środowisk ormiańskich w USA. Pierwszy wątek zawarty jest w dwóch pracach: artykule, ukazującym osobę Teodorowicza poprzez pryzmat recepcji katolickiej nauki społecznej w jego poglądach i nauczaniu oraz książce, stanowiącej podsumowanie obrazu jego działalności politycznej, zakończonej w Senacie II RP. Jest to interesujący przykład ukazania tej części diaspory, która w pełni została zasymilowana do kultury polskiej, a jej związki z Armenią stały się więcej niż symboliczne. Dość przypomnieć, że Ormianie na ziemiach polskich w XIX-XX wieku byli w ogromnej większości katolikami, co, w świetle wcześniejszych uwag poczynionych przy okazji

związków między narodem a Kościołem Ormiańskim we współczesnej Armenii, usuwa ich poza nawias tradycyjnej ormiańkości

Niezmiernie interesujący jest artykuł, poświęcony lobbिंगowi organizacji ormiańskich na rzecz poparcia dla Armenii w jej sporze o Górski Karabach. Habilitantka ukazuje w nim specyfikę życia narodowego ormiańskiej diaspory w USA, realizowanego poprzez setki różnego rodzaju organizacji, fundacji i innych instytucji, odgrywających, poprzez swą dużą aktywność, ważną rolę w ich nowej ojczyźnie. W wymiarze politycznym amerykańscy Ormianie podzieleni byli (i nadal są) na dwa skrzydła: lewicowo-narodowe i konserwatywne. Jednakże w swej działalności na rzecz starej ojczyzny Ormianie w USA są zjednoczeni, i prowadzą bardzo skuteczny lobbिंग we wszystkich możliwych amerykańskich przestrzeniach społeczno-politycznych. Jednym z takich obszarów jest aktywność na rzecz amerykańskiej pomocy dla Górskiego Karabachu, zwłaszcza w sferze polepszenia tamtejszej infrastruktury i poziomu życia. Pomoc taka jest konsekwentnie realizowana, nawet ze szkodą dla stosunków USA z Azerbejdżanem. Świadczy to zarówno o roli ormiańskiej diaspory w Stanach Zjednoczonych, jak i o jej przywiązaniu do niepodległej Armenii i jej polityki w spornych ze stroną azerbejdżańską rejonach.

Przystępując do oceny osiągnięcia należy zauważyć, nie byłaby ona pełna bez odwołania się do Autoreferatu Habilitantki, w którym tłumaczy ona zarówno zamierzony cel – „wyjaśnienie relacji zachodzących między religią a polityką zarówno na obszarze Kaukazu Południowego, jak i w diasporze ormiańskiej w Polsce”, jak i przyjętą hipotezę badawczą – „konstatacja, że zarówno dla Gruzynów, jak i Ormian (w tym także tych żyjących na ziemiach polskich do 1939 r.) religia (a w przypadku Ormian polskich własny obrządek) odgrywa główną rolę w tworzeniu i podtrzymywaniu tożsamości narodowej i to właśnie ona leży u podstaw nacjonalizmu, który generuje wiele konfliktów”. Istotnym elementem Autoreferatu jest też informacja o motywacji i działaniu na rzecz formalnej i rzeczywistej zmiany obszaru zainteresowań badawczych z dziedziny nauk humanistycznych na dziedzinę nauk społecznych, a w jej ramach na dyscyplinę „nauki o polityce i administracji”. W mojej ocenie zmiana ta okazała się skuteczna i Habilitantka w pełni i owocnie odnalazła się w tym nowym dla siebie obszarze nauki.

Oczywiste jest, że – poddając ocenie cykl publikacji wydanych w różnych miejscach i latach – nie ustrzegła się Habilitantka od pewnych powtórzeń, uproszczeń czy pominięć. Niemniej jednak, mając świadomość niewielkich w sumie niedociągnięć czy braków, ocenić należy przedstawiony cykl jako treściowo zwarty, metodologicznie spójny a przede wszystkim wnoszący sporo nowego do poznania sytuacji Kaukazu Południowego ze

szczególnym uwzględnieniem aktywności narodu ormiańskiego, a także jego międzynarodowej diaspory w świetle przyjętych przez Autorkę kryteriów (polityka, religia, nacjonalizm)

Biorąc pod uwagę powyższe, stwierdzam, że oceniane tu osiągnięcie naukowe Habilitantki spełnia wszystkie ustawowe kryteria

Ocena istotnej aktywności naukowej Habilitantki

Oprócz zgłoszonego jako osiągnięcia cyklu prac Habilitantka posiada inny dorobek naukowy, który w ujęciu liczbowym wygląda następująco: publikacje w czasopiśmie z bazy JRC oraz z listy ERIH: 2; monografie, publikacje naukowe w czasopiśmie międzynarodowych lub krajowych z innych baz i list: 24; opracowania zbiorowe, katalogi zbiorów, dokumentacja prac badawczych, ekspertyzy: 5; inne: 16. Pod względem tematycznym publikacje te zawierają się w czterech grupach: wiodącej, jaką są dzieje i aktywność ormiańskiej diaspory w Rzeczypospolitej przedrozbiorowej i II RP; istotnej liczbowo, jaką stanowią prace dotyczące dziejów Ormian w Kamieńcu Podolskim, odnoszącej się do początków odrodzonej państwowości po okresie zaborów (dwie prace) oraz poświęconej różnym kwestiom politycznym regionu kaukaskiego (dwie prace). Zgłoszony dorobek uznać należy za ważny przede wszystkim dla poznania i zrozumienia wkładu diaspory ormiańskiej w dzieje i kulturę Polski, a także dla przybliżenia obecnej sytuacji etnoreligijnej na Kaukazie Południowym. Z analizy zebranego materiału wynika też, że jego Autorka dokonuje szybkiej i zdecydowanej zmiany swoich przedmiotów badawczych, odchodząc od kwestii bardziej związanych z odległą przeszłością na rzecz procesów i wydarzeń kilku ostatnich dekad.

Habilitantka w latach 2006-2019 brała udział w 53 konferencjach, kongresach i sympozjach (w tym 25 o charakterze międzynarodowym), w tym 4 zagranicznych. Jedno wystąpienie konferencyjne zostało wygłoszone w języku rosyjskim, a jedno w języku angielskim. Tematyka konferencji dotyczyła generalnie jej zainteresowań badawczych wyrażonych w opublikowanych pracach naukowych. W latach 2017-2021 była ona współwykonawcą grantu *Alma Mater Leopoliensis. Dzieje Humanistyki Lwowskiej 1661-1946* (Uniwersytet Wrocławski), przyznanego w ramach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki.

Reasumując stwierdzam, że w ocenianym zakresie P. dr Renata Król-Mazur spełnia wszystkie pożądane kryteria.

Ocena dorobku dydaktycznego i organizacyjnego Habilitantki

Pani dr Renata Król-Mazur prowadzi bardzo zróżnicowane zajęcia dydaktyczne w ramach zatrudnienia na UJ w Instytucie Nauk Politycznych i Stosunków Międzynarodowych oraz Instytucie Rosji i Europy Wschodniej. Na zajęcia te składają się wykłady (Konflikty etniczne i wyznaniowe jako zagrożenie dla bezpieczeństwa wewnętrznego i międzynarodowego, Historia Narodów Kaukazu), konwersatoria (Pamięć i polityka historyczna, Holocaust – zagłada Żydów w Polsce i jej powojenne reminiscencje, Mniejszości narodowe, wyznaniowe czy grupy etniczne? Ormianie, Karaimi, Tatarzy, Żydzi i ich próba znalezienia swojego miejsca w II i III Rzeczypospolitej, Polityka państwa wobec mniejszości narodowych i etnicznych w Polsce po 1989 roku, Zagrożenia bezpieczeństwa na Kaukazie, Wielka gra w rejonie Kaukazu, Antagonizm muzułmańsko-ormiański na Kaukazie, Bezpieczeństwo w regionie Kaukazu, Oblicze konfesyjne współczesnej Gruzji i Armenii, Polityka Rosji wobec Kaukazu Południowego), ćwiczenia (Historia Polski, Historia Polityczna Polski, Historia Polski XX wieku, Myśl Polityczna, Ochrona Własności Intelektualnej) oraz proseminarium. Pełni także funkcję promotora pomocniczego doktoranta Instytutu Nauk Politycznych i Stosunków Międzynarodowych Uniwersytetu Jagiellońskiego.

W ramach działalności organizacyjnej Habilitantka przyczyniła się do założenia Instytutu Bada Ormiańskich/ Armenian Institute (<https://www.armenian-institute-ibo.org/>), w którym pełni funkcję sekretarza i przewodniczącego zespołu redakcyjnego „Biuletynu Instytutu Bada Ormiańskich” (wydawany w formie elektronicznej). Współorganizowała także II Międzynarodowy Interdyscyplinarny Kongres Naukowy *Fenomen Rosji – pamięć o przeszłości i perspektywy rozwoju* (Kraków 29-31 V 2014) oraz Ogólnopolską Konferencję Naukową *Republika Gruzji-Historia, współczesność, kontekst międzynarodowy* (Kraków 9 VI 2012).

Ocena zarówno dorobku dydaktycznego, jak i organizacyjnego, skłania mnie do konstatacji, że w tym zakresie P. dr Renata Król-Mazur spełnia wszystkie założone kryteria

Ocena współpracy międzynarodowej oraz popularyzacji nauki Habilitantki

Pani dr Renata Król-Mazur na przestrzeni ostatnich lat nawiązała kontakty naukowe z szeregiem instytucji w Rosji, na Ukrainie (m.in. Uniwersytet Pedagogiczny im. Mychajły Drahomanowa w Kijowie, Lwowski Narodowy Uniwersytet im. Iwana Franki, Narodowy Uniwersytet im. Iwana Ogienki w Kamieńcu Podolskim, Instytut Państwa i Prawa im.

Wołodymyra Koreckiego Narodowej Akademii Nauk Ukrainy w Kijowie, Polskie Towarzystwo Naukowe w Żytomierzu) oraz w Armenii (Zakład Diaspory Instytutu Archeologii i Etnografii Narodowej Akademii Nauk Republiki Armenii oraz Instytutem Archeologii i Etnografii Narodowej Akademii Nauk Republiki Armenii) Habilitantka w ramach popularyzacji nauki wygłosiła szereg wykładów otwartych w ramach inicjatyw lokalnych i instytucjonalnych oraz dla dzieci i młodzieży w ramach aktywności lokalnych ośrodków edukacyjnych. Wykłady dotyczyły tematyki ormiańskiej oraz żydowskiej w różnych kontekstach terytorialnych i chronologicznych. Była także członkiem komitetu organizacyjnego przygotowującego krakowskie obchody 100-lecia Ludobójstwa Ormian, które odbyły się w dniach 25-26 kwietnia 2015 r. przy udziale przedstawicieli ambasady Republiki Armenii w Polsce. Współpracuje także z organizacjami mniejszości ormiańskiej w Polsce, w tym z Fundacją Ormiańską, Fundacją Dziedzictwa i Kultury Ormian Polskich oraz z Ormiańskim Towarzystwem Kulturalnym, gdzie m.in. współdziałała w opracowywaniu wystaw poświęconych polskim Ormianom, organizowała odczyty i prelekcje na imprezach poświęconym Ormianom oraz Armenii oraz konsultowała projekty realizowane przez te organizacje.

Podsumowując ocenę wyżej wymienionych działań stwierdzam, że P. dr Renata Król-Mazur wypełnia wszystkie ustawowe kryteria

Wniosek końcowy

Biorąc pod uwagę dużą wartość, jaką przedstawia osiągnięcie naukowe Habilitantki, a także wysoką ocenę pozostałego dorobku naukowego oraz innych aktywności naukowych, wnoszę o nadanie P. dr Renacie Król-Mazur stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o polityce.

Andrzej Gil